

Marko Leko

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 11 | Nivo: Hemijski

За развој хемије у Србији у другој половини XIX века најзаслужнији је, поред Симе Лозанића, Марко Лeko. Рад Марка Лека обухвата више области хемије али је свакако највећи број радова из области примењене хемије. Радови се односе на анализе минералних и пијаћих вода, анализе руда и минерала, санитарске и судско медицинске анализе и анализе индустријских и пољопривредних производа. При овом дугогодишњем раду многе аналитичке методе је усавршио или сам проналазио.

Мако Лeko је рођен 5/17. септембра 1853. у Београду, у имућној трговачкој породици. У Београду је завршио основну школу и гимназију и 1869. године о трошку свог оца, наставио школовање. Најпре одлази у Цирих у Федералну политехничку школу, где је 1872. године завршио хемијско-технички одсек.

1872. године објавио је свој први рад. На предлог свог професора минералогije А. Kanngott-а анализирао је новопронађени минерал милошин.

После завршених студија изабран је за асистента код Копа (Emil Kopp), професора хемијске технологије на Циришкој политехници. Ту је радио око годину дана у припремању експерименталне наставе и раду у студентској лабораторији.

Априла 1874. отишао је у Берлин код Хофмана, где је провео један семестар, објавио рад и учланио се у Немачко хемијско друштво.

1875. године вратио се у Цирих, на Политехничку школу код професора Мајера (Victor Meyer), где је завршио започету докторску дисертацију и одбранио тезу у мају 1875. Још годину дана провео је у Цириху.

Од 1876. до 1880. радио је у фабрикама анилинских боја, најпре у Офенбаху на Мајни, затим у Базелу.

Јануара 1880, после више од десет година проведених у иностранству, вратио се у Београд. У априлу исте године постављен је за предавача у Београдској гимназији: предавао је хемију, популарну физику и минералогiju.

1881. године постављен је за хонорарног предавача хемије на Војној академији. Постојећу хемијску лабораторију је уредио у коју је доводио и најбоље ученике из гимназије да у њој вежбају. У Војној академији је радио 14 година, до избора за професора хемије на Великој школи.

У априлу 1882. године, када је положио професорски испит из хемије (органска и неорганска хемија, хемијска технологија и минералогija с геологијом) пред одговарајућом комисијом, постављен је за професора у гимназији.

Као професор гимназије а у исто време и хонорарни професор хемије на Војној академији, јавио се на расписани конкурс Санитетског одељења Министарства унутрашњих дела за државног хемичара и октобра 1884. постављен за другог државног хемичара у Државној хемијској лабораторији.

Десет година касније, тачније 1894, постао је управник Државне хемијске лабораторије а касније са овог положаја изабран за професора хемије на Великој школи. На Велокој школи предавао је неорганску и органску хемију као и хемијску технологију, у почетку хонорарно (1895-1896), а од јануара 1899. као редовни професор.

На великој школи два пута је биран за ректора, 1903. и 1904. године. Годину дана касније, 1905. када је Велика школа прерасла у Универзитет, изабран је за ванредног професора хемијске технологије. То звање му није одговарало па је маја исте године отишао у пензију, али је остао у државној служби као хонорарни управник Државне хемијске лабораторије до краја 1920. године.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com